

Legenda lăcrămiei

Vasile Alecsandri

În rai nici o minune plăcută nu lipsea.
Văzduhul lin, răcoare, a crini amiroase,

Căci albele potire în veci tot înflorite
Scoteau din a lor sânuri arome nesfârșite.

Lumina era moale și-ndemnătoare șoptii.
Nici noaptea urma zilei, nici ziua urma nopții.

Prin arbori cântau păsări, prin aer zburau îngeri,
Și nu găseau răsunet în el a lumii plângeri;

Căci scris era pe ceruri, pe frunze și pe unde:
"Nici umbra de durere aice nu pătrunde".

Pe maluri verzi, frumoase, de râuri limpezi,
Stau sufletele blânde, iubinde, fericite,

Gustând în liniștire cerească veselie
Ce-n fiecare clipă cuprinde-o vecinicie.

Dulce-adăpost de pace, grădină-ncântătoare...
Avea orice minune, dar îi lipsea o floare.

Și iată că sosește un oaspe de pe lume,
Un suflet alb și tânăr pe-un nor de dulci parfume;

Iar sufletele toate îi ies lui înainte,
Primindu-l cu zâmbire, cu gingașe cuvinte,

Și-i zic: "În raiul nostru bine-ai sosit, copile!
Curând plecași din viață! Nu plângi a tale zile?"

"Nu, căci am dat o clipă de viață trecătoare
Pe alta mai fericite și-n veci nepieritoare."

"Și nu ți-e dor acuma de lumea pământească?"
"Nu, căci mai mult îmi place întinderea cerească."

"Cum? Nu lași nici o jale pe urma ta duiosă?"
"Ah! las o mamă scumpă, o mamă dragăstoasă
Și vecinic după dânsa voi plânge cu durere!"

Zicând, copilul plânge, lipsit de mângâiere,
Și lacrimile-i calde se schimbă-n lăcrămie.

De-atunci nu mai e lipsă în rai de nici o floare!

În crinii albi...

Înv. Maria Doina Leonte
Școala „Miron Costin” Suceava

În crinii albi îți văd neprihănirea,
Marie, Maică a Fiului de Sus.
În lacrima tăcută văd iubirea
Și-n ochi duiosi îți tremură privirea
De Maică sfântă-a Domnului Iisus.

Îți pleci ușor privirea-ncețoșată,
Iar inima-ți tresaltă de uimire...
Un înger ți se-nchină de îndată,
Tu tremuri tot ca trestia înaltă,
Și-n piept se-adună valuri de iubire.

Nu îndrăznești să-ți mai rostești
suspiniul,
Te farmecă prezența îngerească.
De dincolo de nori tu vezi seninul
Și știi c-acesta ți-e acum destinul
Să lași sfios ca Fiul să Se nască.

Nu poți altfel că tu ai fost aleasă
Și vrei ca roabă-a Cerului să fii!
...Îți știi podoaba sfântă de mireasă
Și inima și dorul nu te lasă
Că știi c-aceasta-i pentru veșnicii...

Și te supui cu-atâta frumusețe
Dorind a lumii dulce mântuire.
Iar sufletul tânjește să-L răsfețe
Și să-I șoptească sfintele povețe
Celui venit de Sus doar din iubire.

Dorim și noi s-avem neprihănirea
De robi ca tine-ai Tatălui din ceruri.
Mereu la El să ne-ațintim privirea,
Să învățăm ce dulce e jefirea
Când cu Hristos trăim curat
de-a pururi.

